

KATEHETSKI LEKSIKON

BIBLIJSKA RADIODRAMA. Treba neprestano imati na pameti kako je, prema suvremenim didaktičkim gledištima, neophodna uloga – posrednika u vjeronaučnoj nastavi. Upravo izgovorena riječ središte je ovoj disciplini, te je osnovni posrednik što posvešćuje u – katehezi navještenu i za ljude provjerenu spasonosnu istinu; ovo se događa prije svega postupno u podsvijesti, dok jednog dana ne izbije na svjetlo svijesti. U današnjoj, većinom dvojbenoj, prekomjerno akustičnoj ponudi radija i televizije, kao i u proizvodnji ploča, ne bi bilo na mjestu, ne služiti se tim istim tehničkim pomagalicama da bi se vijest – Isusova približila – svijetu. Tako se na pro., H. Flügel, tvorac slušne uloge, podrutio oko poimanja radiodrame. Ovdje ćemo spomenuti samo neka

djela: „Pijetlov vrisak”, „Izdajica”, „U progonstvu” itd. Flügel odmah upućuje u svom predgovoru na problematiku da, kad se na radiju govori o vjerskim stvarima, treba govoriti kao da se ima pred očima nevjernike i to ne zbog taktičnih razloga, nego iz obzira prema ljudima, odnosno iz poštovanja prema – otajstvu – Boga. Naprotiv u vjeronaučnoj nastavi može se na osnovi „još-datosti” (izuzevši posebne slučajeve), pretpostaviti vjersku osnovu i sretati se otvoreno i vjernički s učenicima.

Razumljivo je da samo kateheta može gore spomenute radiodrame snimati sa radija za svoje satove vjeronauka, ali pod tim uvjetom da ih postavlja primjereno, školski utemeljeno i tematski prikladno, što uostalom vrijedi za sve radiodrame. Poteškoća leži

prije svega u tome što su radionastavci stalno uvjetovani vremenom. Zato će kateheta ponajprije posegnuti za ponudom koju mu stavlja na raspolaganje gramofonska ploča, gdje mnogobrojne biblijske i radiodrame imaju u vidu vjeronaučnu nastavu koja se bazira na problematici što zanima vjeroučenike. Tako na pr.: „Stvaranje svijeta”, „Patrijarsi Abraham, Izak, Jakov”; o prorocima, Ivanu Krstitelju, božićne priče itd; sve do djelovanja apostola. Uz to postoje i radiodrame na temu: „Smrt”, „Molitveni život”, „Ljubav i prijateljstvo”, „Deset zapovijedi”, „Film i njegove opasnosti” i druge.

Za religiozni sektor ima, dakle, prilično radiodrama i one bi bez daljnega mogle oživiti vjeronaučnu nastavu. Ne smije se pri tom zabora-

viti da se kod prihvaćanja takvih posrednika, ide za produbljanjem građe za učenje, a nadalje istina vjere. Ali uvijek je najdjelotvornija i za katehezu najprikladnija radiodrama koja se postiže samim zauzimanjem djece. Prije svega ne treba ovdje nikakvo posebno tehničko sredstvo, osim uporišta za učenje u vjeronaučnoj nastavi, ili pak, na radost djeci, jedna tonska vrpca. Drugo, treba izaći u susret dječjem, odnosno mladenačkom djelovanju i nagonu za igrom, pri čemu cjelokupno radiodramsko stvaranje u razredu ne teče „statično”. Ovdje bi kateheta trebao paziti na tjelesno izražavanje (gestikulacija), na izražavanje kretnjama (mimika), na izgovorenu riječ itd.

glumaca, da bi pojačao zanimljivost; jer što je intenzivnije postavljena i doživljena radiodrama, tim se više zasijeca u dušu djeteta. Nadolje, ne bi se smjelo isključiti niti jednog člana iz igre, inače postoji opasnost da se osjete gurnutim u stranu; takvi bi se osjećali zapostavljenima i pod prisilom; ne bi željeli sudjelovati u 'slušnom' i 'igranom'; oni se jednostavno ne mogu identificirati.

S odgojnog stajališta radiodrama ima bitne prednosti: pri tome učenici uče, jedni druge slušaju, i to „opuštenih ušiju”; oni trebaju pravovremeno i na određenim mjestima igrati „svoju ulogu”, u protivnom će pri neredu i nepažljivosti biti smeten čitav „čujni i igrani” red.

Uz to se kod učenika umanju strahovi kroz njihove nastupe i sudjelovanja, jača samosvijest i duh zajedništva, unapređuje se umijeće pripovijedanja i u čitavom svom načinu izražavanja, učenici bivaju odrešitiji i kultiviraniji. Tako učenik, upravo kroz radiodramu, prikladno usvaja svoju građu za učenje mnogo intenzivnije, radosnije i pažljivije, nego li na pr. učiteljevim predavanjem, čitanjem ili crtanjem. To je utvrđeno različitim testovima i pokusima. Pri tom je meditativna mogućnost u pogledu građe znatno veća, bogatija i proširenija što učeniku omogućuje da prije i jasnije shvati nutarnji polog istine, na primjer jedne perikope (ulomka) ili uopće onoga što mu se nudi.